

пхтътъ, да мицатъ отъ страхътъ на този бикъ, сиреди са биле на далечъ отъ пладнищата на беевите чърди и са чудели на кръсто пхтищата отъ какъ да заобиколѣтъ, за да ги не съзаре този вървниченъ бикъ. Случайно, въ тези имъ умислени и нерешими часове, стигва и хайдутъ сидеръ съ своите юнани биволе, който и той отъ тамъ щѣлъ да мине и, като разбралъ за причината на малнѣто имъ, извикалъ: теглете следъ мене, ако умрѣ азъ ще умрете и ви, ако са загрижътъ моите биволи ще бждътъ затрити и вашите! сега ще видиме бикътъ много ли е якъ отъ този юнашки гласъ сичките пхтници придобили бодростъ и потеглили следъ Сидеря и щомъ стигнали до недостъпните пладнища на беавите чърди, сидеръ си спрѣлъ колата, изтегилъ жеглите отъ хомотътъ, извадилъ капистрите отъ главите на биволите си и ги пусналъ на воля по буйното тамъ росно ливадѣ. Биволите са запасли въ тѣзи зелена и не търлена морава, а сидеръ си приготвилъ кривакътъ и си извадилъ отъ поясътъ свирката и засвирилъ свирне на юнашка борбѣ. И ето го бикътъ, че излѣзва изъ тъмните тамъ лѣжи, бучи, фучи и иди право на кervанътъ като силна стихия, като го съгледаха и сидеревите биволи дигнаха глави згърчиха юнашки, и по обикновениятъ си редъ го голю на предъ кѣсю следъ него, впуснаха са и тѣ на среща му и средъ една широка и равна поляна удариха са голю и бикътъ съ такъвъ си страшенъ ударъ щото отъ главите имъ са дигна тъмнѣдимъ отъ рогата имъ огнь са се сна, отъ очите имъ исхвъркнаха искри и отъ патискъ краката имъ са забиха до колене въ вековата тамъ ецѣлина. На секий единъ връхъ друго го притѣжъ съ съ стѣлбовните си крака по тваръ чимове, съ съ се трѣне исхвъртели. Отъ елютинъ съ въртели на върхушки, и то въ пепель, то въ хухла отъ ендздрите си, съ покривали. Тѣзи тамъ отъ сто години неорана целинъ, дълбоко я тизорали. Отъ едното блескане на челата имъ потѣнтъвало, отъ трѣсъкътъ на рогата имъ по ечавало. Съко тамъ оживо погребеперало. Отъ трѣнѣто и дръветага сички пхтници удетели ованци и лесици избѣгали. Сичкѣтъ кervанъ отъ страхъ билъ залисанъ секий стоялъ предъ колата си като окамененъ съ страхъ и нтрепетъ гледалъ на ужаснѣтъ този бой. Самси Бейтъ на високѣтъ си въшкъ трѣнелъ. Изрѣдко си по поглаждалъ брѣдята по за-ясувалъ мустаците и си излекомо подпушвалъ дълго маркучното вазатно пергеле и дълбоко той билъ очуденъ на сидата на такъвъ еграбѣтен, и щомъ пуснатъ отъ хомотътъ биволъ, да можалъ до толкова да са опрѣ на единъ седмогодишенъ, сега на волята си живѣлъ бикъ, отъ което по приличвало йоще и да го надвие, си си оказалъ въ умѣтъ, честито ще бжде това говедо заедно съ съ стопанѣтъ си, ако то навали бикътъ ми стопанѣтъ му ще надарѣ съ пари, защо то го е отхранилъ такъвъ, юначенъ, а биволътъ ще освободѣ отъ да бжде храна на человете, защото са родилъ юнакъ ще го пусна заедно съ другарѣтъ му по тѣзи мои широки